

ramt derigennem, at han maatte opgive sin Stilling som Nationalbankdirektør. Men desuden er der vel heller ingen Tvivl om, at han maa have gjort sig skyldig i den i Sparekasselovens § 12, 2det Stykke, omtalte „pligtstridige Forsømmelighed“, og at der saaledes paahviler ham sandsynligvis Strafansvar, men i hvert Fald Erstatningsansvar for de Tab; der ere paadragne Sparerne gennem hans pligtstridige Forsømmelser; og hvis der paahviler ham et saadant Erstatningsansvar, er han i Sandhed en overordentlig haardt ramt Mand. Det er naturligvis en Ting, som de retlige Undersøgelser ogsaa ville oplyse, men det kaster ligesom et Strejflys over, hvor ganske overordentlig alvorlig denne Sag er for mange Mennesker. Vi se, hvor ganske overordentlig alvorlig den er for det ærede Medlem fra Lejre. Han bliver visselig paa den Maade en særlig haardt ramt Mand. Der er jo ingen af os herinde, der kender det ærede Medlem, som paa nogen Maade tror, at den Mand er en Svindler, at han har været Albertis Medvider i Bedragerierne, at han har villet snyde eller bedrage nogen for Penge. Hvad vi kunne bebrejde ham, er netop Forsømmelighed, men denne Forsømmelighed synes jo rigtig nok, efter hvad der er foregaaet, ogsaa at have været saa stor, at den rimeligvis vil drage meget alvorlige Følger efter sig for ham. Men for Resten behøver man heller ikke ellers at gaa udenfor denne Sal for at finde Folk, der rammes meget alvorligt ved den daværende Justitsministers store Bedragerier.

I denne alvorlige Sag maa man efter min Mening for det første komme til Hjælp paa den Maade, at man søger at hindre, at Ulykken breder sig videre ud. Der er her paa Sjælland udlaant ca. 38 Mill. Kr. som Prioriteter i sjællandske Landejendomme, Gaarde og Huse, vist fornemmelig Gaarde... (Afbrydelse af *Alfred Christensen*)... Naa, kun 28 Millioner, jeg ved ikke nøjagtigt, hvor meget det er. Hvis det skulde blive nødvendigt at opsiges en meget væsentlig Part af disse 28 Mill. Kr., vilde man maaske derved ruinere eller i hvert Fald paadrage dem, der fik saadanne Prioriteter opsagte, meget væsentlige Tab. Det er jo overordentlig dyrt at stifte Prioritetslaan for Tiden, saadan som Kurserne ere, og det forekommer mig, at dette maatte kunne undgaaes. Her synes jeg, at Staten maatte kunne træde til og hjælpe paa en eller anden Maade, om ikke paa anden Vis, saa ved at overtage nogle af disse Priori-

teter, eller maaske kunde det gennem Finansministeriets Indflydelse ordnes saaledes, at lokale Banker og Sparekasser hjælpe disse Laantagere ved at overtage disse Prioriteter. Skulde Sparekasser og Banker rundt omkring i Landet, skønt ellers solide, trænge til at faa nogle Laan af Statskassen for at kunne yde saadan Hjælp, saa haaber jeg, man fra Statskassens Side vil stille sig imødekommende, fra Regeringens, fra dette og det andet høje Tings Side stille sig imødekommende overfor saadant. Dette mener jeg i hvert Fald, man bør gøre. Men jeg vil ogsaa være tilbøjelig til at tro, at man kunde gaa noget videre. Det er ingenlunde min Mening, at man skal yde egentlige Gaver til Sparerne, og jeg ved meget vel, at man med Rette kan sige, at det ikke er rigtigt, at de Folk, der ingen Sparebøger have, skulle give til dem, der have, fordi de lide Tab i det, der indestaar. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at der er mange Sparere i den sjællandske Bondestands Sparekasse, som kun have ganske smaa Beløb staaende, og som slet ikke kunne siges at være velhavende, Folk, som have sat ind i Sparekassen Smaabeløb, som ere deres surt erhvervede Spareskillinger, Folk, som have nogle faa Hundrede Kroner staaende i Kassen, Penge, som ere sparede op gennem mange, mange Aars Flid og Nøjsomhed, og det er haardt for de Mennesker, om de skulle miste en væsentlig Del af, hvad de have haft i Sparekassen, fordi Alberti — der holdtes oppe ved dette høje Tings Fler-tals Tillid, og fordi hans Kolleger i Regeringen ikke trods Advarsler vilde være med til at undersøge hans Forhold — har stjaalet, hvad de have indsat. Jeg tror derfor, der kunde være Grund til at undersøge, hvem det er, der er Sparere i den sjællandske Bondestands Sparekasse, og da med Beløb, som ikke kunne komme til at andrage noget af Betydning for Statskassen, at komme de Sparere til Hjælp, som maa siges at være Smaakaarsfolk, og som nøjsommeligt have sammen-spart Smaabeløb, som de have haft indestaende i Bondestands Sparekasse. Man maa jo ogsaa huske paa, at der er en Sparekasseinspektør, og at Folk, der indsætte Beløb i Sparekasser, dog have Ret til at gaa ud fra, at Sparekasserne, der gennem Sparekasseinspektionen ere underkastede Statens Kontrol, ere solide. Ja, det er ikke nogen Statsgaranti, bevares vel, men naar alt forener sig, det ene med det andet, naar det er Justits-